

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XV

Jak mne táta nakonec odnaučil lhát

Moje výchova probíhala prostřednictvím tátova řemenu a máminy vařechy. Jen za vybraná provinění byl stanoven trest rákoskou /jak se u nás říkalo fišpankou/. Bylo to 25 za lhaní, za krádež, za drzé chování k dospělému a za zbití holky nebo slabšího kluka. Dále 12 za odmítání mamince. A čtyři za klení nebo moc sprosté slovo a 1 za sprosté slovo.

A také platil náhradní rituál rákosky. Když bych neustál běžný výprask a po celou dobu jeho trvání nedokázal vzorně držet svoji na doraz vyšpulenou holou zadnici – dostal bych vícenásobek rákoskou, ve stavu znehybnění tátou. Zatímco před trestem řemenem a vařechou jsem musel jen do trička a do ponožek, před trestem fišpankou jsem musel úplně do naha. Výsledkem toto bylo, že jsem neustále mluvil slušně, zásadně nekradl ani neublížoval slabším a ke všem dospělákům se choval nejen slušně, ale až zdvořile.

Opravdový problém nastal v květnu ve čtvrté třídě, když táta vyměnil obyčejný pásek ke kalhotám za staré kožené, úzké, vodítko na našeho psa. To už přestal být výprask, sice hrozně nepříjemnou, ale pořád snesitelnou věcí. Záhy jsem ze strachu z trestu poprvé zalhal. Ale byla to velice hloupá lež, a taky hned praskla. A tak po trestu – 2 obávaným řemenem – vodítkem, jsem ještě musel odložit i tričko a ponožky a úplně nahatý jsem vyinkasoval těch 25 fišpankou /povídka 12/. A při čekání na ně jsem sám sobě svatosvatě slíbil, že už **nikdy** nebudu lhát.

Mezi naší zahradou a obrovskou zahradou kamarádky mých dětských her Sabinky byl původně plot ze smrkových půlkuláčů. Dvě sousední tyčky vysely jen na horních hřebících, a když se dole rozhrnuly, dalo se krásně prolézt. Jenže paní sousedka nahradila tento skvělý, již trošičku se rozpadající, starý plot novým drátěným plotem. Úplně poslední sloupky měly šikmou opěru, jako zavětrování, aby opravdu držely. Když se použila ta šikmá vzpěra, šikovný kluk se přes plot dostal za necelou minutu. Jenže Sabinčina mamka to zjistila, a tak jednou navečer u nás zazvonila a mluvila s tátou. Táta si mne po chvíli k rozhovoru přivolal a oznámil mi. Leslí, tady paní sousedka má úplně nový plot, a nechce, abys přes něj lezl, protože ho tím ničíš. Takže tímto odedneška stanovuji trest za přezení plotu. Pokud by jsi ten plot někdy přešel, bude to za šest. A teď to prosím zopakuj celými větami tak, aby i paní sousedka přesně věděla, co by následovalo, kdyby jsi ještě někdy ten plot přešel. Blesklo mi hlavou, že

od teď, když půjdu za Sabinkou, budu muset 100 metrů od naší branky na roh ulic, pak dalších 100 m k brance sousedů. To by se nakonec ještě dalo, ale kdyby mi tam z naší zahrady spadl míč, musel bych 60 metrů k naší brance, pak těch 200 m po ulici, potom 150 m zahradou k míči a potom stejnou cestou zpět. To je víc než 800 metrů a zbytečně.

Moje neveselé myšlenky ukončil tátův ostrý pokyn: **Tak slyšels? – zopakuj celou větou!!** Tatínku, kdybych odedneška někdy zase přešel ten nový plot, dostanu od tebe šest vodítkem na holou. A u toho to skončilo. To bylo někdy koncem května v páté třídě. Další měsíc v červnu jsem dostal k narozeninám balsové letadélko s pohonem na leteckou gumu, se kterým jsem si potom často hrál na naší zahradce. V říjnu jsem jednou zase otáčením vrtulky namotal gumu pohonu a prudce letadélko poslal proti větru. Vyletělo nahoru a krásně letělo. Ale najednou je prudký poryv podzimního větru strhnul úplně mimo původní trasy letu tak, že skončilo za drátěným plotem. Vůbec se mi nechtělo to obíhat. Předstíral jsem nezájem, mávl jsem rukou – jako že nic, přešel k hrazdě a tam jsem udělal několik kotoulů dopředu a dva výmyky. Ale hlavně jsem přitom pozoroval sousedovu zahradu a případný pohyb záclon v našich oknech. Vzduch byl dokonale čistý. Přesmýkl jsem se přes plot, hodil letadélko zpět na naši zahradu a přes plot zase zpět. Na zpáteční cestě se mi zachytil ohnutý drát na vrcholu plotu v rozkroku za tepláky a ozval se páravý zvuk. Výsledkem byla velká sedmice s vytrženými vlákny ve středu. Bylo jasné, že to mamka bude – nejspíše při praní – řešit. Můj zadek se vůči řemenu – vodíku postupně otužoval a tři několikahodinové výprasky o prázdninách od kluků také k tomuto přispěly. Ale na druhé straně – šest bylo dost, a tak jsem se rozhodl pro trochu riskantní řešení.

Asi 400 metrů od našeho domu bydlel o dva roky mladší kluk Vašík. Byl to tichý kluk, dnes by se řeklo introvert, a byl častým terčem ústrků ze strany svých spolužáků. Jednou jsem byl u toho, když ho zatáhli na okraj lesa, přinutili ho klečat a fackovali ho. Byli jen čtyři – vletěl jsem na ně a tři profackoval. Čtvrtého, který to zjevně vedl, a zaútočil na mě v domnění, že mu ostatní pomůžou, jsem chytil za levou ruku, zkroutil mu ji za záda, až musel do hlubokého předklonu. Potom jsem mu vzadu na kalhotách odepl kšandy a kraťasy i s trenkami stáhl až ke kotníkům. Tím jsem mu nejen znemožnil útěk, ale i znehybnil nohy pro další případný odpor.

Pak jsem začal pravačkou tleskat na jeho holý zadek. Byl ještě zpupný a vyhrožoval. Potáhl jsem ho asi metr k blízkému keři, ulomil si prut a začal ho švihat tím proutkem. Rychle se sesypal. Nadávky a vyhrožování vystřídal pláč a žadonění o ukončení výprasku. Našvihal jsem mu ještě dalších pětadvacet a potom mu nařídil si kleknout před toho Vašíka a se sepnutýma rukama ho odprosit za to fackování. Naprosto se mu nechtělo, ale kraťasy s trenkami měl u kotníků a já měl v ruce ten prut. Tak musel. Než jsem ho propustil, tak dostal upozornění, že dá Vašíkovi už pokoj. Vašíkův pohled na mě by směl vděčnosti a obdivu. Později jsem ho zachránil ještě dvakrát. To už stačila jen moje přítomnost a ti hajzlíci se stáhli.

Zaběhl jsem tedy za Vašíkem a pořádal ho o protislužbu. Kdyby se ho můj táta přišel zeptat na sedmici na mých teplácích, měl říct, že jsme si s dalšíma klukama hráli na indiány a já přitom zakopl o kořen a o nízký pařízek si mezi nohama roztrhl tepláky.

Když za dva dny přišla mamka s mými tepláky a s dotazem, kde jsem k díře přišel, jsem přednesl verzi o zakopnutí o kořen. Maminka jen poznamenala: no ještě štěstí, že sis roztrhl jen ty tepláky!

Byl u toho i táta, vzal si tepláky, zkoumal sedmici, vrtěl hlavou a pak řekl, to je jak od hřebíku, nebo možná od drátu. Ne tati, to je od malinkého pařízku. Byl z něj vyrostlý takový souček na boku. Jestli chceš, můžeme se jít zeptat Vašíka, byl u toho a bydlí jen kousek. Táta se na mě chvíli koukal a potom věc přestal řešit. Tak jak jsem čekal. Byl jsem rád, protože jsem nevěděl, jak umí Vašík dobře lhát. Sláva – bylo to v suchu.

Po nějakých deseti dnech přišel táta domů z práce, převlékl se, a na cestě do kuchyně nahlédl ke mně do pokojíku: **Leslí, prosím do kuchyně HNED!** Byla to sice prosba, ale tátův hlas byl dost důrazný, okamžitě jsem se zvedl a do kuchyně došel hned za ním. Sedl si na židli, a díval se přísně na mně. Já stál ve dveřích a marně přemýšlel, co jsem provedl. Leslí, teď se Tě zeptám ještě jednou, a moc dobře si rozmysli, co odpovíš. Už jsi mi o tom jednou lhal, tak se rozhodni, jestli budeš lhát znovu. Byl jsem úplně zmatený, dokud se táta nezeptal. Tak ještě jednou, jak sis roztrhl ty tepláky?

Udělal se mi dost slabo v nohách. Jak se sakra to táta mohl dozvědět. Tak to je fakt obří průšvih. Z jeho řeči je jasné, že ví všechno. Bude lepší to vzdát, než bude ještě hůř!!!! Nechtěl jsem přilévat olej do ohně, a tak jsem hned vzorně odpověděl celou větou: tatínku ty tepláky jsem si roztrhl o plot, když jsem ho přelézal, a potom jsem Ti ještě lhal. A ještě jsi naváděl ke lhaní toho chlapce!! Ale tatínku, Vašík přece nakonec nelhal. Ale pouze proto, že jsme za ním nešli. Takže mi nyní zopakuj, kolik jsi si vykoledoval. Tatínku, vykoledoval jsem si šest řemenem na holou za přeledení plotu a dvacet pět rákoskou na holou za lhaní.

Leslí, to by jsi měl až moc jednoduché. Kalhoty si může roztrhnout každý. Za to nemůže být nijak potrestaný, ale **Ty** sis ty tepláky roztrhl při něčem, co máš pod trestem zakázáno. Takže ještě dvě řemenem za roztržené tepláky. A ke hlaní jsi naváděl i dalšího chlapce, takže ještě pět fišpankou navrch.

To mě dostalo úplně – těch pět navrch fišpankou bude dalších pět k těm původním pěti pod zadek!!! Hned jsem se rozbrečel. Leslí, to bude na dlouho, takže si pro trest přijdeš už navečeřený a umytý v půl sedmé! Odchod!! Bylo čtvrt na šest, měl jsem celkem dost co dělat, nachystat rychle školu nazítرا, umýt a navečeřet. Pořád jsem musel přemýšlet, jak se to táta najednou mohl dozvědět.

O půl sedmé jsem se ohlásil tátovi v kuchyni: tatínku, přišel jsem si pro trest. Dobře Leslí, kolik jsi si dnes vykoledoval? Šest řemenem na holou za přeledení plotu, dvě řemenem na

Můžeš vstát. Pomaličku zruším roztažení a pak se opatrně – zadkem napřed, zvedám z lavičky. Mám zprvu problém vůbec stát na nohách, úplně se třesou. Pomaličku a dost nejistě se sunu nejprve ke schodům a potom po nich pomalu o dvě patra výš. Musím se přidržovat stěny. V pokojíku padnu na břicho na postel a svět zmizí. Už naprosto nevnímám, že mi táta ze sklepa přinesl vršek od pyžama, hodinky i rukojeť pilníku, přikryl mi zadek čistým měkkým velkým ručníkem a opatrně mě přikryl lehounkou larisou.

Ráno mě vzbudilo zvonění budíku, který jsem si večer předtím sám nenatáhl. Nechal jsem ho zvonit a začal vnímat pulzování krve v zadku a pod ním. Uvědomil jsem si, s jakým svěděním musím počítat do tří minut potom, co se ve škole posadím na tvrdou židli. A taky nezbytnost, ustupovat v příštích deseti dnech brutálnímu tlaku kluků ve třídě a umožnit jim každodenní, nejméně desetiminutové, prostudování moji rozsekané zadnice. Napřed jsem ze sebe stáhnul larisu i ručník a pak zadkem napřed opatrně vstal z postele. Byl jsem nahatý, takže nebyl nejmenší problém v předsíni před zrcadlem prostudovat stav svého pozadí. Stačilo jen rozsvítit světlo. S chůzí jsem neměl vůbec problém. Na pravé pěstě pět stroupků, pod ní na stehně dva. Na levé straně šest a tři. Asi jsem byl ještě málo roztažený a taťka to tak úplně nedával.

Ve škole jsem byl již na začátku první hodiny odhalen Jendou a o první velké přestávce jsem potom každý den umožňoval klukům, v zadním rohu třídy /a tedy i holkám/ v poklidu zkontrolovat a zhodnotit stav mé zadnice. A popravdě, potom, co jsem na ní musel předtím tak 40 minut sedět, to byla vždy naprostá úleva. Byl čtvrtek, v pondělí už bylo svědění cekem dobře snesitelné a další pondělí proběhla poslední kontrola a bylo rozhodnuto, že na pozadí již není vůbec nic k vidění. A musím ještě poznamenat, že slib, který jsem dal sám sobě, když jsem po těch osmi řemenem, čekal hodinu a půl na dalších třicet rákoskou, že už **Opravdu NIKDY nebudu lhát**, jsem už tentokrát fakt splnil. I když mě to stálo časem tři pořádné výprasky řemenem a jeden vařechou.